

E D E B İ Y A T / R O M A N

Âdeta Hayal

Lale Tara

Yedi Kırk Dört Hayal

Uykusuz bir gecenin ardından gözüm başucumdaki keten peçetenin üzerine nakşedilmiş sırma gagalı tombul kuşa ilişmişti. Eski yeni çehreler, çoğu da tanıdık simalar birer birer zihnimde canlanırlarken esmer güzeli kızın sesi kulaklarımda yankılanıyordu, “Ben hayallerin terzisiyim. Kumaşları özenle seçer, düşlerimle süslerim!”

Salgının yüz yetmiş dokuzuncu gününde saat yedi kırk dördü gösterirken bir hayalin içine çekilip yazmaya başladım...

Seslerin, kokuların, tatların, müziğin, takıntıların peşlerinden sürüklenirken hem siz okurlarıma hem yaşanmışlıklara hem de kendime haksızlık etmek istemem! En iyisi neyin gerçek neyin hayal olduğuna siz karar verin!

Sayfayı çevirip bana katılabilirsiniz...

Hayallerin Terzisi

Onu görmeyi isterdim. Karşılaştığımızda dede yadigârı kayıkhanenin önüne oturmuş, kasnak nakışı yapıyordu. Kırık beyaz keten kumaşın üzerine işlediği tombul kanaviçe kuşun sırma gagasını göstererek, “Bir zamanlar gündüzler peri, geceler tellal, palmiyeler zümrüt, kuşlar altın iken rüzgârların masallar fısıldadığı cennet misali bir adada, etine butuna dolgun kocaman gagalı sevimli mi sevimli bir kuş ailesi yaşamış! Yerlerinden zar zor kımıldar, kıyıya gelen balıklarla konuşur, etrafta buldukları yeşilliklerle de karınlarını doyurup ağaçların gölgelerinde keyif çatarlarmış. Gel zaman git zaman adaya dadanan gözü doymaz korsanlardan korkmayı, hatta çok korkmayı öğrenmişler! Kaçacak delik aramaya başladıklarındaysa soyu tükenmeye yüz tutmuş kuşlara kucak açan romanların, hikâyelerin, hayallerin içine hoptayarak yeni başlangıçlara doğru yelken açmışlar...”

Esmer güzeli kız anlatmaya doyamıyordu!

Biçki, dikiş, nakış, örgü, terzilik hünerleri onlarda aileden gelme yetenekmiş. Anne soyuna mensup kadınlar nesilden nesile birbirlerine el verip durmuşlar. Ama onu diğerlerinden ayıran en büyük özelliği, kimselerinkine benzemeyen hayalleriymiş.

Bir yandan ona kulak verirken bir yandan da gözümün önünde tüm detaylarıyla çocukluğumun geçtiği apartman dairesi-

nin salonundaki büyük duvarı kaplayan kütüphane ve onun önüne yerleştirilmiş sedef kakmalı ahşap paravan belirmişti! Hayallerini baş tacı etmiş kuzenim Faruk annesiyle ziyareti-mize geldiğinde asansör niyetine paravanın arkasına geçip sözüm ona bir aşağı bir yukarı inip çıkardık.

Kostüm atölyesine evrilmiş vanilya ve yosun kokulu kayıkha-ne geçmişe kafa tutar gibiydi. Mekânı ortadan ikiye bölen eski balıkçı kayığının içi envaiçeşit dokumalar, rengârenk ipekli kumaş parçaları, bilumum dikiş kalıpları, bıçki makas-ları, mezura, farklı numaralarda örgü şişleri, tığlar, iğneler, iplikler, kopçalar, pullar, payetler, boy boy renk renk düğme-ler ama her şeyden önemlisi önünde uzayıp giden okyanusun sırlarıyla doluydu...

Duvara asılı su yeşili kolsuz ipek elbisenin üzerine renkli ipliklerle işlenmiş pembe, eflatun, turuncu, gümüş, irili ufak-lı balıklar mercan resiflerinin arasında yüzer gibydiler. Bazılarının ışıltılı tüllerden kuyrukları vardı. Bir başka tarafta tek kollu vitrin mankenine gelişigüzel tutturulmuş gece mavisini mat saten tulumun göğsünde ise altuni renkte ipek bir yıldız parlıyordu.

Kayıkhaneden ayrılırken aklım esmer güzeli terzi kızın hayallerini süsleyen sırma gagalı tombul kuşa takılı kalmıştı. Okyanusun üzerinde iri bir balık kabarıp yok oldu. Leopold'un sesini duyar gibiydim. Sevgili gibi sesleniyordu... Sevgilimdi!